ΑΠ' ΤΗ ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΙΣΠΑΝΙΑ

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑ

Τὸ γεγονὸς ποὺ διηγούμεθα παρακάτω, συνέβη τώρα τελευταῖα στὴ Σεβίλλη τῆς Ἱσπανίας καὶ τὸ ἀναφέρει ἕνα περιοδικὸ ποὺ βγαίνει στὸ Παρίσι γιὰ τὴν προστασία τῶν ζώων.

Εἶνε γνωστὸ πόσο οἱ Ἱσπανοὶ τρελλαίνονται μὲ τὶς ταυρομαχίες, καὶ εἶνε ἐπίσης γνωστὸ πόσο οἱ ταυρομάχοι ἀγαποῦν τοὺς ταύρους, μὲ τοὺς ὁποίους ἐν τούτοις εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ παλεύουν θανάσιμα, γιὰ νὰ διασκεδάζουν τοὺς θεατάς.

Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συνέβαινε καὶ μὲ τὸν διασημότερο ταυρομάχο τῆς σημερινῆς Ἱσπανίας, τὸν Βιτσέντε Μπαρρέρα. Εἶχε ἐξοικειωθεῖ πάρα πολὺ μὲ ἕναν ὡραῖο ταῦρο, τὸν ὁποῖο αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε μεγαλώσει καὶ μὲ τὸν ὁποῖο ἐκτελοῦσε διάφορα ὡραιότατα γυμνάσματα.

Τὶς ὧρες ποὺ ὁ ταῦρος, ὁ Κουαγίτο, ὅπως τὸν ὀνόμαζε, ἀναπαυόταν, ὁ Μπαρρέρα τὸν πλησίαζε, τοῦ ἔδινε νὰ τρώγη ἀπὸ τὸ χέρι του, τὸν ἐχάϊδευε, τοῦ ἀγκάλιαζε τὸ κεφάλι καὶ τὸ ζῶο αὐτό, τὸ ὁποῖο γινότανε θηρίο ἀνήμερο ὅταν ἔβγαινε στὸ στίβο, δεχόταν μὲ ἰδιαιτέρα εὐχαρίστησι τὰ χάδια τοῦ ταυρομάχου.

Σὲ ἕνα ὅμως τελευταῖο ἀγώνισμα, στὴν «Πλάζα ντὲ τόρος» τῆς Σεβίλλης, ὁ Μπαρρέρα συνεπλάκη κατὰ τέτοιο τρόπο μὲ τὸν ταῦρο του, ὥστε γιὰ νὰ μὴ διαπερασθῆ μὲ τὰ τρομερά του κέρατα, βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ τὸν σκοτώση. Ἦταν κάτι τὸ σπαρακτικὸ αὐτὸ γιὰ τὸν διάσημο ταυρομάχο, καὶ ὅμως ἦταν ἀναπόφευκτο. Μόλις ὅμως τοῦ ἔδωσε τὸ θανάσιμο χτύπημα, δὲν κρατήθηκε καὶ τὸν φώναξε μὲ τὸ ὄνομά του :

— Κουαγίτο !...

Καὶ τότε συνέβη κάτι τὸ συγκινητικώτατο. Τὸ φτωχὸ ζῶο, μέσα στὴν ἀγωνία του, ἀνεγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ φίλου του. Ἅπλωσε τὸ καταματωμένο κεφάλι του καὶ μὲ τὰ χείλη του ἄγγιξε τὸ χέρι ποὺ τοῦ ἅπλωσε ὁ ταυρομάχος, σὰ νὰ τὸ φιλοῦσε. Καὶ ἐνῶ ὁ λαός, τὸ «πόπολο» χειροκροτοῦσε, νομίζοντας ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα καινούργιο καὶ ὡραῖο τέχνασμα τοῦ ἀγαπημένου του Μπαρρέρα, ἐκεῖνος κατέβαλε ὅλες του τὶς προσπάθειες γιὰ νὰ συγκρατήση τὰ δάκρυά του.

πάλι θάρρος, σὰν κύτταζε τὸν ἀγαπημένο της Ἰβάν.

Κι' ὁ ἀρχιεργάτης ὅλο ἐχτίζε.... ἔχτιζε !

— Ἰβάν μου, σὲ παρακαλῶ, πάψε πειὰ τὸ σκληρὸ αὐτὸ παιχνίδι... ὁ τοῖχος μὲ πνίγει, δὲν μπορῶ... κοντεύω νὰ πεθάνω ! εἶπε ἡ κόρη.

Δὲν ἔλειπε πειὰ παρὰ μιὰ σειρὰ ἀπὸ πέτρες.

Τὴν βάζουνε κι' ἐκείνη κ' ἡ κοπέλλα πειὰ δὲν φαίνεται !... Τὴ σκέπασαν ὁλόκληρη, τὴ σκέπασαν ζωντανή, στὸν πέτρινο τάφο της, στὰ θεμέλια τοῦ τείχους !....

Οἱ ἐργάτες εἶνε ὅλοι τρομαγμένοι. Κυττάζουνε τὸ πρωτομάστορά τους καὶ τρέμουν. Τὰ μάτια του εἶνε τόσο γουρλωμένα, ποὺ ἐμπνέει πραγματικῶς φόβο.

Ἔξαφνα ἀκούγεται τοῦ κόμητος Ζαμωδόσκυ ἡ φωνή :

— Ἔλα, Ἰβάν ! Εἶνε ἁμαρτία νὰ ἐργάζεσθε σήμερα, Χριστούγεννα.

Ὁ ἀρχιμάστορας ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ ἄρχοντα κι' ἀρχίζει νὰ κατεβαίνη ἀπὸ τὴ σκάλα. Ἀλλὰ σὲ κάθε βῆμα ποὺ κάνει φτάνει στ' αὐτιά του μιὰ φωνή :

— Ἔλα, Ἰβάν μου... Ὁ τοῖχος πειὰ μὲ πνίγει !... Πεθαίνω, Ἰβάν μου, δὲν βαστῶ πειὰ !...

Ζαλίστηκε τότε ὁ φτωχὸς Ἰβάν, τὰ πόδια του μπλέχτηκαν στὴ σκάλα. Ταλαντεύεται γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ πέφτει σχεδὸν νεκρὸς μπρὸς στοῦ κόμητος τὰ πόδια.

Τὸν πήγανε βασταχτὸ στὸ σπίτι του.

Πάλαψε καιρὸ καὶ καιρὸ μὲ τὸν χάρο, μὰ ἐπὶ τέλους γιατρεύθηκε καὶ πῆγε καὶ κλείστηκε σ' ἕνα μοναστῆρι. . . . . .

. . . . . .

— Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, κύριέ μου, πρόσθεσε ὁ φύλακας, πάντοτε ἡ ψυχὴ τῆς Σάσας ἔρχεται καὶ κλαίει ἐδῶ καὶ ἰδίως τὶς νύχτες τῶν Χριστουγέννων. Τὶς νύχτες αὐτὲς δὲν ἀφίνει κανένα νὰ κοιμηθῆ μὲ τὰ βογγητά της.

Δὲν μποροῦσα ν' ἀπαντήσω.

Ἡ διήγησις καὶ τὸ κλάμμα τῆς νύχτας μὲ εἶχαν πείσει ὅτι κάτι ἀληθινὸ ὑπάρχει κάποτε στὶς λαϊκὲς τὶς παραδόσεις !....

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΘΛΙΒΕΡΗ ΑΓΑΠΗ

— Ἔχουν περάσει πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε, ἄρχισε νὰ μοῦ διηγεῖται ὁ γέρος χωρικὸς ποὺ μὲ φιλοξενοῦσε ἐκείνη τὴ χειμωνιάτικη βραδυὰ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πογωμένες περιοχὲς τῆς χιονοσκεπασμένης Ρωσσίας. Τὸν καιρὸ ποὺ ζοῦσαν οἱ παποῦδες μου, ἐδῶ σ' αὐτὰ τὰ μέρη κατοικοῦσε μιὰ κοπέλλα ὥμορφη σὰν τὴν ξάστερη νυχτιά. Εἶχε γεννηθεῖ μὲ τὴ στερνὴ ἀχτίδα τοῦ φεγγαριοῦ, ὅταν ἔπεφτε στὰ λουλούδια ἡ πρώτη πρωϊνὴ δροσιά.

» Τὴν ἔλεγαν Ξενία καὶ κανένας δὲν ἤξερε ἀπὸ ποιὸ μέρος εἶχε ρθεῖ. Καθὼς ὅμως ἔμαθα ἀργότερα, τὴν ἔφερε ἐδῶ μαζύ του ἕνα ἀρχοντόπουλο καὶ τὴν ἄφησε ὕστερα ὁλομόναχη. Ἡ κόρη μεγάλωνε σὰν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κι' ἡ ὠμορφιά της ἐλαμποκοποῦσε.

» Ὅταν οἱ μενεξέδες ἀνθίσαν δεκάξι φορὲς στὴ σειρά, ἡ Ξενία ἤρθε πειὰ στὴν ἡλικία τῆς παντρειᾶς. Ὅλοι οἱ νέοι τῆς περιφερείας τὴν ἀγαποῦσαν κι' ὅλοι τὴν περιτριγυρίζαν φέροντάς της πλούσια δῶρα καὶ ζητῶντας τὸ χέρι της.

» Ἐκείνη ὅμως δὲν ἤθελε κανέναν ἀπ' αὐτούς, γιατὶ δὲν εἶχε βρεῖ ἀκόμα τὸ διαλεχτό της, κι' ἡ καρδιά της ἔμενε σὰν μάρμαρο ψυχρὴ μπροστὰ στὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ.

» Ἕνα καλὸ πρωῒ ὁ ἄρχοντας τοῦ τόπου, ποὺ εἶχε ἀκούσει πολλὰ γιὰ τὴν ὠμορφιὰ τῆς Ξενίας, ἦρθε κι' αὐτὸς γιὰ νὰ τὴν ἰδῆ καὶ νὰ τὴ θαυμάση ἀπὸ κοντά. Μόλις τὴν ἀντίκρυσε, τὰ μάτια τους διασταυρωθῆκαν σὲ μιὰ στιγμὴ κι' εὐθὺς τὸ πρόσωπο τῆς κόρης ἔγινε κατακόκκινο. Εἶχε βρεῖ ἐπὶ τέλους κι' αὐτὴ τὸν καλό της, ἐκεῖνον ποὺ τῆς ταίριαζε.....

» Ὁ Ἰβάν —αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ ἄρχοντα— ξαναῆρθε πολλὲς φορὲς στὸ χωριὸ κι' ἐπειδὴ ἦταν ἀνύπαντρος, τὴν ἄνοιξι ἀραβωνιάστηκε μὲ τὴν ἀγαπημένη του Ξενία.

» Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Σὲ λίγο ἔφτασε ὁ χειμῶνας. Τὰ χιόνια ἄρχισαν νὰ πέφτουν στὰ κορφοβούνια. Κι' ἐνῶ τὸ χωριό μας ἑτοιμαζόταν γιὰ τοὺς γάμους τῶν δυὸ νέων, ἦρθε εἴδησι πὼς οἱ Τάταροι προχωροῦσαν πρὸς τὰ μέρη μας.

» Ὁ Ἰβάν, βλέποντας τὸν τόπο του νὰ κινδυνεύη ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, δὲν ἔχασε καιρό, ἀλλ' ἀποχαιρέτησε τοὺς δικούς του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸν πόλεμο. Ἡ Ξενία, γενναιόκαρδη σὰν ὅλες τὶς γυναίκες τῆς πατρίδος μας, τοῦ ἔδειξε ἀδάκρυτη τὸ δρόμο καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ φιλὶ τοῦ χωρισμοῦ.

» Κάθε βράδυ ἡ ἀραβωνιαστικιὰ τοῦ Ἰβάν γονάτιζε μπρὸς στὴν εἰκόνα τῆς Παναγιᾶς καὶ τὴν παρακαλοῦσε νὰ τῆς φέρη πίσω τὸν καλό της. Μετροῦσε τὶς βραδυὲς μ' ἀνυπομονησία καὶ ρωτοῦσε ἀδιάκοπα τὸν ἄνεμο γιὰ τὸν ξενητεμμένο. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἐφαινόταν καὶ τὰ λόγια της πήγαιναν στὰ χαμένα...

» Ὁ χειμῶνας ἐκείνη τὴ χρονιὰ ἦταν βαρύτερος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ἔξω στὰ δάση τὰ θηρία κι' οἱ λύκοι οὐρλιάζαν ἄγρια, προξενῶντας τὸν τρόμο. Ἡ καϋμένη ἡ Ξενία ἔκλαιγε μονάχη της, γονατισμένη μπρὸς στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας.

» Μιὰ βραδυὰ —τί φόβος καὶ τὶ λαχτάρα !— μιὰ σπαραχτικὴ φωνὴ ἀκούστηκε στὸν κάμπο καὶ τὰ θηρία διπλασίασαν τὰ οὐρλιαχτά τους σὰν νἄθελαν νὰ ἀνίξουν κάποιον. Ἡ Ξενία μόλις ἄκουσε ἐκείνη τὴ φωνή, ἄρχισε νὰ τρέμη. Ἐμοιαζε τόσο μὲ τὴ φωνὴ τοῦ Ἰβάν !.... Πετάχτηκε ἀμέσως ἔξω κι' ἄρχισε νὰ ψάχνη γιὰ τὸν καλό της.

» Ὁ δυστυχισμένος ὁ Ἰβάν εἶχε φύγει πραγματικῶς ἀπὸ τὸν πόλεμο πληγωμένος γιὰ νὰ γυρίση στὸ σπίτι του. Στὸ δρόμο ὅμως, ὅταν κοντοζύγωνε στὸ σπίτι του, τὸν ἔπιασαν τρομεροὶ πόνοι καὶ γι' αὐτὸ ἄρχισε νὰ φωνάζη. Ἡ Ξενία, ἀφοῦ ἔψαξε ἀρκετὴ ὥρα, τὸν βρῆκε τέλος μέσα στὰ χιόνια ἀναίσθητο. Ἔσκυψε κι' ἄρχισε νὰ τὸν ζεσταίνη μὲ τὴν πνοή της.

«— Ἰβάν, τοῦλεγε, καλέ μου Ἰβάν, ἄνοιξε τὰ μάτια σου, ἰδές με, εἶμαι ἡ Ξενία σου.

» Μὰ ἐκεῖνος ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη ἀκίνητος. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἀναστέναζε καὶ στὰ τελευταῖα ξεψύχησε μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ξενίας. Ἡ δύστυχη κόρη ξεφωνίζει, κλαίει καὶ δέρνεται. Μὰ ὁ καλός της δὲν ἀκούει πειὰ τὰ λόγια της, δὲν αἰσθάνεται τὰ φιλιά της...

» Οἱ χωριανοὶ ποὺ βγῆκαν ἔξω τὸ πρωῒ, τοὺς βρῆκαν καὶ τοὺς δυὸ μαζὺ ἀγκαλιασμένους, ξυλιασμένους, θαμμένους βαθειὰ μές στὰ χιόνια !... Μὰ ὅταν ἦρθε ἡ ἄνοιξι, δυὸ λουλούδια φύτρωσαν στὸ μέρος ὅπου εἶχαν ξεψυχήσει οἱ δυὸ ἀραβωνιασμένοι, δυὸ ἀγνά, μυροβόλα χιονολούλουδα....».